

forbigaar ligeledes Nr. 6 og Nr. 51, lutter Forslag, om hvilke Ministeren er enig med Udvalget. Der findes da ikke flere Forslag paa Vndringsforslagslisten; men derimod findes der tvende Forslag udenfor Vndringsforslagslisten under Nr. 4 og 5, og jeg skal kortelig omtale dem. Det Første gaar ud paa en Understøttelse til tre Baroner Adeler, som have oplyst gennem et Andragende, der er meddeelt Udvalget, at de, dersom den fideikommissariske Bestemmelse eller Lehnsløvgivningens Bestemmelser ikke havde eksisteret, efter al Sandsynlighed vilde have været Indehavere af en stor Formue. Som Følge af Lehnsløvsfølgens Regler og Statens Ret i Tilfælde af den arveberettigede Vines Udøen er denne Formue inddragen i Statskassen; der er ikke noget som helst juridisk Krav, der kan gøres gjældende fra vedkommende Dprietters Descendenter, men det forekommer dog Udvalget, at, naar en saadan Formue er gaaet ind i Statskassen, og der bevislig findes til Familien hørende hæderlige Medlemmer, der leve i en meget stor og trykkende Trang, kan der være en Billighed, der taler for, at man yder dem nogen Understøttelse af denne saaledes, forresten med fuld Ret, inddragne Familieformue; det har bevæget Udvalget, med Undtagelse af et enkelt Medlem, til at indstille en mindre Sum til Understøttelse af disse tre Descendenter af Cort Adeler. — Det næste Forslag er stillet af hele Udvalget, og det gaar ud paa med en ringe Sum at forpge det Beløb, som allerede paa Finansloven var bevilget til den Gier af Sønderstov Mølle, som blev nævnt af det ærede Medlem for Bekkedrehsen (Schelde) ved 2den Behandling. Det ærede Medlem udvirkede dengang nærmere, hvorledes den Paagjældende paa Grund af Grendserereguleringen mellem Danmark og Slesvig havde lidt et betydeligt Tab, og hvorledes den Erstatning, han havde faaet, maatte siges efter et med de lokale Forhold kendt Skøn at være temmelig ringe. Saavidt som det er forlangt af Manden selv, og som det ærede Medlem maatte ogsaa have lyst til at gaa, er man ikke gaaet i Udvalget, men man vil dog gaa til nogen Forhøielse af den hidtil bevilgede Sum og antager, at der ikke kunde være Noget til Ginder for, at alle Partier maatte kunne blive enige om denne lille Forhøielse.

Jeg finder mig ikke foranlediget til at komme ind paa Dyrtidsstillagets Realitet ligesaa lidt nu som ved forrige Behandling af Finansloven. Jeg skal kun udtale, at, naar man fra Flertallets Side ikke har fundet Anledning til at forandre sin Stilling, hverken med Hensyn til dette Punkt eller med Hensyn til forskjellige andre Bevillinger paa Finansloven, da har det dels haad sin Grund i, at der ikke er fremkommet nye Oplysninger, som have kunnet motivere en Forandring imellem 2den og 3die Behandling, dels ligger det i de paagjældende Spørgsmaals særlige Karakter, det vil sige den Karakter, de have faaet gennem den

politiske Udvikling her i det sidste Aarstid. Jeg vil ikke komme ind paa nu igjen at berøre den politiske Side af Sagen, og jeg henholder mig i saa Henseende til mine Udtalelser ved 2den Behandling, som jeg ikke ser nogen Grund til at forandre. Jeg skal kun sige, at jeg tror, at jeg dengang har saa klart præciseret den principielle Side af Uoverensstemmelsen eller det Principielle i Flertallets Standpunkt i denne Sag, at der derom ikke mere kan tvistes eller reises nogen egentlig Uoverensstemmelse. Jeg finder mig kun foranlediget til at udtale paa Flertallets Vegne, at den principielle Fordring: Folkethingets Ret til at kræve Respekt for sit absolute Veto, hvor det dreier sig om nye Bevillinger — jeg kan ogsaa udtrykke det som Folkethingets Fordring paa Ligeberettigelse med de øvrige Faktorer i Lovgivningsmagten, thi videre gaar Fordringen denne Gang ikke — denne principielle Fordring er Thinget nødt til at hævde og staa fast ved, og der kan selvfølgelig ikke derfor være nogen Grund til at vente, at man fra Flertallets Side eller fra dette Things Side skulde gjøre nogen Indrømmelse, der gik ud paa at frasalbe den fulde Anerkjendelse af denne Folkethingets Ret. Jeg siger dette udtrykkelig nu, fordi jeg ikke vil, at Finansloven skal gaa fra dette Thing, inden at der er fuld Klarhed over, hvad der kan ventes, og hvad der ikke kan ventes, navnlig det sidste. Ligesom jeg aldrig har troet, at man gavnede hverken Forhandlingerne eller sig selv eller Andre ved under en Strid som denne at gjøre Striden skarper end høist nødvendigt — og deri er jeg i Uoverensstemmelse med mine øvrige Kolleger i Flertallet — saaledes tror jeg ogsaa, at man skylder i Tide at sige klart, hvad man vil, og hvad man ikke vil. Den politiske Uenighed, der er opstaaet, som Følge af forskellige Fordringer paa Finansloven eller, hvis jeg tør sige det speciellere, ved forskellige Fordringer fra Regjeringens Side ligeoverfor dette Thing i det sidste Aarstid, have vi søgt at gjøre saa lille som mulig og at give saa snævre Dimensioner som mulig. Men som jeg har sagt: den principielle Fordring, der ligger til Grund for vor Modstand, kunne vi ikke frasalbe, og de Regtelser, der ere et Udtryk herfor, vil man ikke kunne vente, at dette Thing vil kunne give efter i eller vil give efter i. Jeg tror, at jeg har nu udtrykt mig saa maadeholdent, men paa den anden Side ogsaa saa klart, at Ingen vil kunne gjøre sig Illusioner om en Eftergivenhed fra dette Things Side i disse Spørgsmaal paa senere Trin af Finanslovens Behandling.

Thomsen: Der er jo kun et eneste Vndringsforslag, med Hensyn til hvilket der er Uenighed indenfor Udvalget, nemlig Vndringsforslaget under Nr. 1 vedrørende Dyrtidsstillaget. Efterat den høitævede Minister ved en tidligere Leilighed